

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 335/2011-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. júla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. I. K., B., zastúpeného advokátom JUDr. I. B., B., pre namietané porušenie čl. 2 ods. 2 a základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 13, čl. 19 ods. 1, čl. 41 ods. 1, 2 a 4, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva podľa čl. 32 ods. 4, čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, práva podľa čl. 2 ods. 1 a 2, čl. 3 ods. 1, 2 a 3, čl. 5, čl. 9 ods. 1 a 2, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 18 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a čl. 27 ods. 2 Dohovoru o právach dieťaťa postupom Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v B. v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C/422/2009, postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C/422/2009 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 8 Co 337/2010-198 z 8. februára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. I. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. júna 2011 doručená sťažnosť Ing. I. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. I. B., B., pre namietané porušenie čl. 2 ods. 2 a základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 13, čl. 19 ods. 1, čl. 41 ods. 1, 2 a 4, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva podľa čl. 32 ods. 4, čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva podľa čl. 2 ods. 1 a 2, čl. 3 ods. 1, 2 a 3, čl. 5, čl. 9 ods. 1 a 2, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 18 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a čl. 27 ods. 2 Dohovoru o právach dieťaťa postupom Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave (ďalej len „úrad práce, sociálnych vecí a rodiny“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C/422/2009, postupom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C/422/2009 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Co 337/2010-198 z 8. februára 2011.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

«... Podpísaný Ing. I. K. podávam sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vo veci porušenia môjho základného práva... rozsudkom Krajského súdu Bratislava v konaní 8 Co337/2010-198 zo dňa 8. 2. 2011 týkajúcom sa môjho odvolania voči rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 28. 5. 2010 č. k. 8 C/422/2009-94 vo veci rozvodu manželstva a úpravy rodičovských práv a povinností k maloletým deťom S. a H. zastúpených kolíznym opatrovník Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v B.

Odvolaací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa rozvodu manželstva účastníkov potvrdil. V napadnutej časti týkajúcej sa úpravy výkonu práv a povinností rodičov k maloletým deťom S. K. a H. K. na čas po rozvode zrušil a v tejto časti vec vrátil na ďalšie konanie prvostupňovému súdu...

Odvolačí súd v zmenenom senáte /pôvodne pridelené JUDr. G./, bez ďalšieho skúmania a šetrenia rozhodol bez zvolania pojednávania a stotožnil sa s výrokmi prvostupňového súdu, ktorý arbitrážne bez akéhokoľvek preukázania logického a spravodlivého konania odôvodnil 14 stranový rozsudok o rozvode manželstva štvorriadkovým výrokom psychologičky, absolútne nerelevantným k rozvodu.

Odvolačí súd na str. 6. odst. 1 posúdil ako nedôvodnú námietku odporcu, že súd prvého stupňa nevykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu...

Odvolačí súd rovnako ako prvostupňový súd neskúmal odporcom avizované sústavné zasahovanie rodiny navrhovateľky do súkromia manželov a maloletých detí... Odvolačí súd absolútne prehliada zanedbanie povinnosti prvostupňového súdu, kedy na základe doporučenia z manželskej poradne manželstvo nerozvádzať, prvostupňový súd nevykonal jeden jediný úkon na ochranu rodiny a rodičovstva...

Naopak, odvolačí súd rozhodnúc sa nevykonávať ďalšie dokazovania súhlasne s prvostupňovým súdom prijíma nepreskúmané, neodborné a k rozvodu nerelevantné vyjadrenie psychológa PhDr. B. účelovo dodané 5 mesiacov po návrhu na rozvod a dva dni pred pojednávaním dňa 21. 4. 2010. Už v roku 2007 svojou nesprávnou diagnózou a terapiou nabádala PhDr. B. navrhovateľku k rozvodu manželstva, neskúmajúc každodenné návštevy matky navrhovateľky a jej sústavné zasahovanie do manželstva.

Odvolačí súd prehliada skutočnosť, že dňa 20. 3. 2010 navrhovateľka protiprávne odlúčila maloletú H. na popudzovanie svojej sestry a matky od sťažovateľa...

Odvolačí súd prehliada a nevyjadruje sa ku konaniu prvostupňového súdu, ktorý namiesto snahy o spravodlivý proces, prešetrenie zásahov rodiny navrhovateľky do súkromia rodiny a maloletých detí a preskúmaním pomerov kolíznym opatrovníkom koná proti udržaniu rodiny, proti záujmu maloletých detí...

Tvrdenie prvostupňového súdu... „Rozvod nie je v nezáujme dieťaťa“..., bez akéhokoľvek šetrenia pomerov vytknutého odvolacím súdom, je dôkazom o konaní prvostupňového súdu, ktorý tradične na základe zvyklosti minulého režimu zveruje deti matke, pretrháva citové putá maloletých detí k otcovi, pod zámienkou ochrany súrodeneckých vzťahov S. a H. absolútne ignoruje súrodenecké vzťahy k staršiemu bratovi T. a sestre B. ako aj starým rodičom a snaží sa vytvoriť štandardnú neplnohodnotnú rodinu, kde otca nahrádza stará matka a sestra matky maloletých detí.

Odvolačí súd sa nevyjadruje ku konaniu prvostupňového súdu, ktorý predbežné opatrenie nariadil i napriek tomu, že navrhovateľka pod nátlakom rodiny dňa 20. 3. 2010 protiprávne odlúčila maloletú bezbrannú H. ako kojencu od otca a od brata, keďže maloletý S. odmietol ísť s matkou a zostal bývať s otcom...

Odvolačí súd svojim nešetrením a nezvolaním pojednávania neumožnil spravodlivé rozhodnutie vo veci, kde v prípade šetrenia by zistil aktuálny skutkový stav...»

Sťažovateľ je toho názoru, že postupom úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C/422/2009, postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C/422/2009 a rozsudkom krajského súdu č. k. 8 Co 337/2010-198 z 8. februára 2011 boli porušené jeho základné práva a práva jeho maloletých detí podľa čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 13, čl. 19 ods. 1, čl. 41 ods. 1, 2 a 4, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základné práva podľa čl. 32 ods. 4, čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 listiny, základné práva podľa čl. 2 ods. 1 a 2, čl. 3 ods. 1, 2 a 3, čl. 5, čl. 9 ods. 1 a 2, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 18 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a čl. 27 ods. 2 Dohovoru o právach dieťaťa. Porušenie svojich práv vidí v tom, že úrad práce, sociálnych vecí a rodiny, okresný súd a krajský súd nevykonali šetrenie a dokazovanie v rozsahu potrebnom na spravodlivé rozhodnutie o rozvoze a úprave práv a povinností k maloletým deťom.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné právo Ing. I. K. upravené v čl. 2 odst. 2, čl. 12 odst. 1 a odst. 2, čl. 19 odst. 1, čl. 41 odst. 1 a odst. 4 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu Bratislava v konaní vedenom pod sp. zn. (rozhodnutím č. k 8 Co 337/2010-198 z 8. 2. 2011) porušené bolo.

Základné právo Ing. I. K. upravené v čl. 2 odst. 2, čl. 12 odst. 1 a odst. 2, čl. 13, čl. 19 odst. 1, čl. 41 odst. 1 a odst. 4, čl. 46 odst. 1 a odst. 2, čl. 48 odst. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa medzinárodných dohovorov čl. 6 odst. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd čl. 32 odst. 4. čl. 36 odst. 1 a čl. 37 odst. 3 Listiny základných ľudských práv a slobôd, čl. 6 Dohovoru a práva maloletých detí podľa čl. 2 odst. 1 a odst. 2, čl. 3 odst. 1, odst. 2 a odst. 3, čl. 5, čl. 9 odst. 1 a odst. 2, čl. 12 odst. 1 a 2, čl. 16 odst. 1

a odst. 2, čl. 18 odst. 1 a odst. 2, čl. 19 odst. 1 a čl. 27 odst. 2 Dohovoru o právach dieťaťa postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C/422/2009 porušené boli.

Základné právo Ing. I. K. upravené v čl. 12 odst. 1 a odst. 2, čl. 13, čl. 41 odst. 1 a odst. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa medzinárodných dohovorov čl. 6 odst. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd čl. 32 odst. 4., čl. 36 odst. 1 a čl. 37 odst. 3 Listiny základných ľudských práv a slobôd, čl. 6 Dohovoru a práva maloletých detí podľa čl. 2 odst. 1 a odst. 2, čl. 3 odst. 1, odst. 2 a odst. 3, čl. 5, čl. 9 odst. 1 a odst. 2, čl. 12 odst. 1 a 2, čl. 16 odst. 1 a odst. 2, čl. 18 odst. 1 a odst. 2, čl. 19 odst. 1 a čl. 27 odst. 2 Dohovoru o právach dieťaťa postupom Úradu práce sociálnych vecí a rodiny v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C/422/2009 porušené boli.

2. Rozhodnutie Krajského súdu č. k. 8 Co337/2010-198 z 8. 2. 2011 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Okresnému súdu Bratislava V ukladá, aby vo veci konal tak, aby k ďalšiemu porušovaniu základných práv podľa čl. 12 odst. 1, odst. 2. a odst. 4, čl. 13. čl. 19 odst. 1 a odst. 2. čl. 41 odst. 1 a odst. 4, čl. 42 odst. 1 a čl. 48 odst. 2. v konaniach 8 C/422/2009 a 22 P/134/2010 už nedochádzalo a ukladá obnoviť stav pred porušením základného práva a nariadiť návrat maloletých detí do miesta trvalého bydliska B.

4. Ing. I. K. priznáva finančné zadosťučinenie 63 000,- EUR (slovom sesťdesiattritisíc EUR), ktoré je Krajský súd povinný Ing. I. K. vyplatiť do 15 dni od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Ing. I. K. priznáva trovy konania/právneho zastúpenia 306,28 EUR ktoré je Krajský súd Bratislava povinný zaplatiť na účet jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia. “

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

1. Sťažovateľ svojou sťažnosťou napadol postup úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 8 C/422/2009. Preskúmaniu ústavnosti postupu úradu práce, sociálnych vecí a rodiny ústavným súdom bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom

ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (III. ÚS 5/05).

Príslušným všeobecným súdom bol okresný súd, ktorý napadnutý postup úradu práce, sociálnych vecí a rodiny vyhodnotil v rozsudku č. k. 8 C/422/2009-94 z 28. mája 2010. V tejto časti ústavný súd sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. Sťažovateľ svojou sťažnosťou ďalej namietal postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C/422/2009. Preskúmaniu ústavnosti postupu okresného súdu ústavným súdom bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (III. ÚS 5/05).

Všeobecným súdom, ktorý napadnutý postup a rozsudok okresného súdu č. k. 8 C/422/2009-94 z 28. mája 2010 preskúmal v odvolacom konaní, bol krajský súd. V tejto časti ústavný súd sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

3. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal porušenie svojich základných práv aj rozsudkom krajského súdu č. k. 8 Co 337/2010-198 z 8. februára 2011. V tejto súvislosti ústavný súd zistil, že týmto rozsudkom krajský súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa rozvodu manželstva sťažovateľa a v časti týkajúcej sa úpravy výkonu práv a povinností rodičov k maloletým deťom S. K. a H. K. (ďalej len „maloleté deti“) na čas po rozvode, rozsudok zrušil a v tejto časti vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

3.1 O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre

nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 74/07).

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavnú neopodstatnenosť návrhu ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označených základných práv alebo slobôd, reálnosť ktorých by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Teda úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nie je, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorých z práv alebo slobôd zaručených ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorú Slovenská republika ratifikovala a stala sa súčasťou jej právneho poriadku, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Sťažovateľ namietal porušenie svojho práva podľa čl. 2 ods. 2 a základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a čl. 41 ods. 1 a 4 ústavy z dôvodu svojvoľnosti a arbitrárnosti záverov napadnutého rozhodnutia krajského súdu v časti týkajúcej sa rozvodu manželstva sťažovateľa. Neuvádza námietky, ktoré by svedčili, že došlo k takémuto postupu zo strany všeobecného súdu, vytýka mu len hodnotenia dôkazov. Neúspech v konaní pred všeobecným súdom nemožno ponímať podľa názoru ústavného súdu ako porušenie základných práv a slobôd sťažovateľa.

Ústavný súd zastáva názor, že všeobecný súd nemôže byť v zásade porušovateľom základných práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocenčné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy

(napr. II. ÚS 78/05). V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy.

Vzhľadom na to, že pokiaľ ide rozsudok krajského súdu v časti týkajúcej sa rozvodu manželstva, sťažovateľ namietal len porušenie svojich základných práv hmotného charakteru a nenamietal zároveň aj porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd v tejto časti sťažnosť odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

3.2 Pokiaľ ide o rozsudok krajského súdu č. k. 8 Co 337/2010-198 z 8. februára 2011 v časti týkajúcej sa úpravy výkonu práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas po rozvode, v tejto časti krajský súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Ústavný súd pri prerokovaní tejto časti sťažnosti vychádzal z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach tým spôsobom, že ochrany základných práv a slobôd sa na ústavnom súde možno domáhať iba v prípade, ak túto ochranu nemôžu sťažovateľom poskytnúť všeobecné súdy.

Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v občianskom súdnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci

ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nemá právomoc preskúmať rozsudok krajského súdu č. k. 8 Co 337/2010-198 z 8. februára 2011 v časti týkajúcej sa úpravy výkonu práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas po rozvode, pretože v tejto časti krajský súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. V tejto časti ešte nebolo všeobecným súdom právoplatne rozhodnuté. Z uvedeného dôvodu ústavný súd v tejto časti sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 186/06).

Sťažovateľ okrem porušenia svojich základných práv namieta v sťažnosti aj porušenie práv svojich maloletých detí podľa čl. 2 ods. 1 a 2, čl. 3 ods. 1, 2 a 3, čl. 5, čl. 9 ods. 1 a 2, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 18 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a čl. 27 ods. 2 Dohovoru o právach dieťaťa. Vzhľadom na to, že v časti týkajúcej sa úpravy práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvode všeobecný súd ešte koná, ústavný súd v tejto časti sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Navyše, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ toto porušenie namieta bez toho, aby svoje maloleté deti v úvode sťažnosti označil ako účastníkov konania.

Keďže ústavný súd sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa z nej vyplývajúcimi, napr. návrhom na pozastavenie účinnosti rozhodnutia krajského súdu.

Na základe uvedeného rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júla 2011